PROJECT MUSE

In Hospital

Esther Shumiatcher-Hirschbein, Myra Mniewski

Bridges: A Jewish Feminist Journal, Volume 11, Number 1, Spring 2006, pp. 40-45 (Article)

Published by Bridges Association
DOI: *https://doi.org/10.1353/brd.2006.0032*

PROJECT MUSE
https://muse.jhu.edu

For additional information about this article
https://muse.jhu.edu/article/195429

[18.191.5.239] Project MUSE (2024-04-25 10:41 GMT)

ESTHER SHUMIATCHER HIRSCHBEIN

IN HOSPITAL

Translation by Myra Mniewski

Elul
Sorrow clings to
Thin white cobwebs
Sounds of doves flutter in the wind
The earth's aroma sharp and full
Foliage fermented by sun
Perfume of lulov's palm and myrtle
Honey apples in trees
Green dreams rock the cedars
Igniting my imaginings
I close my eyes.
O sickhouse
You've become my asylum, my get-away
I seek oblivion inside your gates,

[18.191.5.239] Project MUSE (2024-04-25 10:41 GMT)

אסתר שומיאַטשער הירשבייַן

אין שפּיטאָל

ס׳איז אלול.
אַ זיסער טרויער שוועבט אין לופֿטן,
מיט דין ווייַסע שפּינוועבס.
אינעם ווינט אַ קלאַנג פֿון טויבן־פֿלאַטער,
זאַט און שאַרף דער ריח פֿון דער ערד.
עס יוירט די גרינקייט אין דער זון.
עס שמעקט מיט לולב־בלעטער און מיט מירט,
מיט האָניק־עפּל אויף די ביימער.
זייַן גרינעם חלום וויגט דער צעדער־בוים,
זייַן טרוים צינדט אָן מייַן דמיון.
איך מאַך די אויגן צו.
אָ, קראַנקן־הויז, ביסט מיר געוואָרן אַ באַהעלטער,
איך זוך פֿאַרגעסנקייט אין דייַנע מויערן,
אין דייַנע שטאָנדיקע ווענט.

Hour after hour within your shadowy walls
I am here by a sickbed
Craving solace
for my wounded soul.

Every stream and
Every river
Hidden and in plain sight
Converge here in an end-of-life lament.
The final outburst
The last tear
A lover's death throes
Summer Fall
Winter Spring
Flesh ravenous for love
Bittersweet tears
The nightly dew
of endless longing

Withered bones smolder here
Backs bent in wretched fever
Twisted limbs
Deformed
Lame
Dumb and
Deaf
A delirious mother signals
with her fingers
Moves her lips
Nostrils flared in prayer
Grief extinguished from her eyes
She only wants her two silent boys
To understand the wound inside her heart.

Do I come here to heal my soul?
To pinch my sorrow with someone else's screams?

[18.191.5.239] Project MUSE (2024-04-25 10:41 GMT)

אָט זיץ איך דאָ בײַם קראַנקן, שעה נאָך שעה– –
איך זוך נחמה.
איך זוך אַ טרייסט פֿאַר מײַן צעווייטיקטער נשמה.

אַלע טײַכן,
אַלע שטראָמען,
באַהאַלטענע און אָפֿענע,
גיסן זיך דאָ צונויף אין אַ סוף-לעבן-טרויער.
דער לעצטער אויסגעשריי.
די לעצטע טרער.
די גסיסה פֿון אַ ליבע.
דער זומער און דער האַרבסט,
דער ווינטער און דער פֿרילינג.
די ליבשאַפֿט פֿון הונגעריקן לײַב,
דער זיסער ווייטיק פֿון אַ טרער,
דער טוי פֿון נעכט,
די בענקשאַפֿט פֿון יאָרן.

עס ברענען דאָ קראַנקע, אײַנגעדאַרטע קנאָכן.
רוקנס אויסגעבויגענע אין ווייטיקדיקן פֿיבער.
צעדרייטע גלידער,
קרומע,
לאָמע,
שטומע,
טויבע.
אַ מאַמע וואַרפֿט פֿיבערדיק מיט אירע פֿינגער.
זי מאַכט פֿלינקע צייכנס.
זי באַוועגט די ליפּן,
די נאָזלעכער צעוויגן זיך,
די אויגן ריידן מיט אויסגעברענטן צער–
דאָס וויל זי, אירע שטומע יינגלעך צוויי,
געבן צו פֿאַרשטיין דעם ווייטיק פֿון איר האַרץ.

צי קום איך דען אַהער מײַן נשמה צו היילן?
צי אָנקניפּן מײַן פּײַן מיט יענעמס ווײ-געשריי?

Woe to me and woe to them,
I gorge on disease's heartache
Inhale human agony
Cradle myself inside a sick one's bed.

Fate has bound me
To have compassion
I'd like to merge get rooted here
Spin my cry into the anguished shadows
Sister, brother, child and wife,
Beloved spouse.

Don't hold a grudge blind fortune
I've armed myself with knives against you,
The unavoidable scream forced from me
Frantic, I've pounded
at your blind towers.
Ran wildly toward your flame—
Which has gone out . . .

Sunrays beam into the sickhouse
Red hibiscus bleeds through the window
New grass
Juts from the earth
Fresh, spring green

God, forgive my despair
Forgive my madness.
Take the sorrow from my blood
The vanished love of my days
The tear drenched nights
My feeble heart.
Comfort me
Bestow a hint of solace
Give my heartache wings.

ווײ איז מיר און ווײ איז ווײ,
איך טרינק מיך אָן מיט קראַנקן אומגליק.
איך צי אײן זיך די קראַנקע לופֿט,
איך אָטעם אײַן די מענטשלעכע יסורים;
איך וויג מײַן לעבן אײַן אין אַ קראַנקן וויג.

מײַן לעבן איז דאָ גורלדיק פֿאַרבונדן
מיט מיטלײַד און מיט רחמים.
איך וויל זיך דאָ אײַנגלידערן, פֿאַרוואָרצלען און פֿאַרוועבן
מײַן געשריי מיט דעם שאָטן פֿון יעדערנס ווײ;
שוועסטער, ברודער, קינד און ווײַב,
געליבטער מאַן.

אָ, האָב ניט קיין פֿאַריבל, בלינדער גורל,
מיט אַ מעסער האָב איך קעגן דיר געווערט זיך,
דאָס אומפֿאַרמײַדלעכע געוואָלט באַצווינגען.
פֿיבערדיק האָט זיך מײַן כּוח אָנגעשלאָגן
אָן דײַנע בלינדע טויערן.
מײַן לעבן האָט זיך געריסן צו דײַן פֿלאַם—
און ער איז אויסגעלאָשן...

די זון שלאָגט אינעם קראַנקן-הויז.
אין שויב קוקט אַרײַן די לײַדנשאַפֿט פֿונעם רויטן הײַביסקוס.
דאָס גראָז פֿרילינגדיק,
שלאָגט פֿון דער ערד אַרויס מיט יונגער גרינקייט.

גאָט, זײַ מוחל מײַן פֿאַרצווייפֿלונג.
פֿאַרגיב מײַן וואַנזין.
פֿאַרנעם דעם טרויער פֿון מײַן בלוט,
די פֿאַרלאָרענע ליבשאַפֿט פֿון מײַנע טעג,
די טרערן פֿון מײַנע נעכט,
די שוואַכקייט פֿון מײַן האַרצן.
גיב מיר טרייסט,
אַ צייכן פֿון נחמה.
גיב פֿליגל צו מײַן טרויער.